

Arrest

nr. 164 436 van 18 maart 2016
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Macedonische nationaliteit te zijn, op 2 juli 2013 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 27 september 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ontvankelijk doch ongegrond verklaard wordt, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 18 maart 2013 en op 6 juni 2013, en van de beslissing van 27 september 2012 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13), aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 18 maart 2013 en op 6 juni 2013.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 februari 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 maart 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat F. LANDUYT verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker die verklaart van Macedonische nationaliteit te zijn, komt op 25 november 2009 België binnen en dient een asielaanvraag in op 26 november 2009.

Op 13 april 2010 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Bij arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) nr. 47 941 van 9 september 2010 wordt het beroep tegen deze beslissing verworpen.

Op 19 oktober 2010 wordt ten opzichte van verzoeker een bevel genomen om het grondgebied te verlaten - asielzoeker (bijlage 13quinquies).

Op 28 oktober 2010 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Op 6 december 2010 dient verzoeker een tweede asielaanvraag in.

Op 2 maart 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag.

Bij arrest van de Raad nr. 71 251 van 30 november 2011 wordt het beroep tegen deze beslissing verworpen.

Op 31 augustus 2012 geeft de ambtenaar-geneesheer zijn advies.

Op 27 september 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij deze aanvraag ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 28.10.2010 bij aangetekend schrijven bij onze diensten werd ingediend door :

A., B. (R.R.: xxx) nationaliteit: Macedonië (Ex-Joegoslavische Rep.) geboren te O. op (...) 1991 laatst gekende adres: (...)

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk doch ongegrond is.

Reden(en)

Het aangehaalde medisch probleem kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning te bekomen in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen.

Er werden medische elementen aangehaald voor betrokkene die echter niet weerhouden konden worden (zie verslag arts-adviseur dd. 31.08.2012 in gesloten omslag).

Derhalve

1) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of

2) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

Dat in het verzoekschrift ook argumenten worden aangevoerd (m.n. : betrokkene beweert dat hij onredelijk lang op een definitieve beslissing nopens zijn asielaanvraag gewacht heeft, dat hij uit vrees om opgepakt te worden niet naar Macedonië zou kunnen terugkeren, dat hij goed geïntegreerd zou zijn, dat hij Nederlands heeft aangeleerd, dat hij diverse cursussen volgt en dat hij in een dermate prangende situatie zou verkeren dat er geen mogelijkheid tot terugkeer zou zijn) welke geen betrekking hebben op de medische toestand van betrokkene. Dat met de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 duidelijk een onderscheid werd aangebracht in twee verschillende procedures, m.n. ten eerste het artikel 9ter als een unieke procedure voor in België verblijvende personen met een medische aandoening, ten tweede het artikel 9bis voor in België verblijvende personen, die menen te beschikken over buitengewone omstandigheden, en die om humanitaire redenen een verblijfsmachtiging wensen te verkrijgen.

Dat de hier ingeroepen niet-medische elementen buiten de medische context van artikel 9ter vallen en dat derhalve in dit verzoek aan deze niet-medische argumenten geen verder gevolg kan worden gegeven.”

Op 27 september 2012 wordt ten opzichte van verzoeker een bevel genomen om het grondgebied te verlaten. Dit is de tweede bestreden beslissing:

“(...) In uitvoering van de beslissing van attaché(...), gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, wordt aan de persoon die verklaart te heten:

A., B. en geboren te zijn te O. op (...)1991, en van nationaliteit Macedonië (Ex- Joegoslavische Rep.) te zijn

Het bevel gegeven, om ten laatste binnen 30 dagen na de kennisgeving, het grondgebied van België te verlaten, evenals het (de) grondgebied(en) van de volgende Staten :

Duitsland, Oostenrijk, Denemarken, Spanje, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Noorwegen, Nederland, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Zweden, Zwitserland en Tsjechië¹, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Krachtens artikel 7, eerste lid van de wet van 15 december 1980:

□ 2° hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd: Op 09 september 2010 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep verworpen tegen de beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen door het CGVS op 14 april 2010.(...)”

Op 18 maart 2013 wordt een administratief verslag vreemdelingencontrole opgesteld.

Op 18 maart 2013 worden de beslissingen van 27 september 2012 aan verzoeker ter kennis gebracht: de ongegrondheidsbeslissing en het bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 11 april 2013 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Op 6 juni 2013 worden de bestreden beslissingen opnieuw ter kennis gebracht van verzoeker.

2. Over de rechtspleging

Verzoeker heeft de Raad, overeenkomstig artikel 39/81, vierde lid van de vreemdelingenwet, tijdig in kennis gesteld van zijn wens om geen synthesememorie neer te leggen. Dienvolgens wordt de procedure verder gezet conform artikel 39/81, eerste lid van de vreemdelingenwet.

3. Over de ontvankelijkheid

Artikel 39/57, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De in artikel 39/2 bedoelde beroepen worden ingediend bij verzoekschrift binnen dertig dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen ze zijn gericht.”

De in artikel 39/57, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet bepaalde termijn van dertig dagen is van openbare orde en moet strikt worden toegepast.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de bestreden beslissingen een eerste maal op 18 maart 2013 aan de verzoekende partij ter kennis werd gebracht.

Ter zitting worden de op 18 maart 2013 ondertekende beslissingen, zoals dit blijkt uit de stukken van het administratief dossier, aan de partijen getoond. De advocaat van de verzoekende partij erkent dat het bevel om het grondgebied te verlaten (tweede bestreden beslissing) op 18 maart 2013 ter kennis werd gebracht, maar betwist dat de beslissing inzake artikel 9ter van de vreemdelingenwet (eerste bestreden beslissing) op die dag ter kennis werd gebracht, gelet op het ontbreken van een datumstempel naast de handtekening van de verzoekende partij. Zij betwist echter niet dat de handtekening die voorkomt op deze beslissing deze van de verzoekende partij is.

De redenering van de advocaat van de verzoekende partij kan niet worden gevolgd. Deze twee door de verzoekende partij ondertekende beslissingen, de ene met vermelding van een datumstempel en de andere zonder vermelding van een datumstempel, maken immers samen deel uit van hetzelfde

faxbericht van de Politiezone Vlas gericht tot de Dienst Vreemdelingenzaken. Het faxbericht vormt een antwoord van de Politiezone Vlas op een vraag van de Dienst Vreemdelingenzaken van 18 maart 2013 om de "bijlage 13 en de negatieve beslissing van zijn regularisatieaanvraag ingediend op 28/10/2010" ter kennis te brengen van de verzoekende partij. Dit faxbericht van 18 maart 2013 vermeldt dat het uit 5 pagina's bestaat. Pagina's 2 en 3 betreffen de door de verzoekende partij ondertekende beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard, pagina 4 en 5 betreffen het door de verzoekende partij ondertekende bevel om het grondgebied te verlaten. Aangezien het om één faxbericht van 18 maart 2013 gericht tot de Dienst Vreemdelingenzaken gaat, kan niet anders dan worden aangenomen dat de twee bestreden beslissingen, gezien zij allebei de handtekening van de verzoekende partij bevatten, op 18 maart 2013 door de verzoekende partij werden ondertekend en aan de verzoekende partij ter kennis werden gebracht.

Uit de stukken van het dossier blijkt inderdaad dat de twee beslissingen op 6 juni 2013 een tweede maal aan de verzoekende partij ter kennis werden gebracht. Een tweede kennisgeving doet geen nieuwe beroepstermijn ingaan wanneer de eerste kennisgeving geldig was (RvS 28 oktober 2009, nr. 197.443). Een tweede kennisgeving kan geen nieuwe beroepstermijn ten voordele van de verzoekende partij doen ingaan zodat zij alsnog een ontvankelijke vordering in zou kunnen stellen niettegenstaande de initiële termijn daartoe reeds is verstreken (cf. RvS 14 juni 2012, nr. 219.733).

De verzoekende partij heeft de mogelijkheid om aan te tonen dat haar laattijdigheid aan overmacht te wijten is. Overmacht kan enkel voortvloeien uit een gebeurtenis buiten de menselijke wil die door deze wil niet kon worden voorzien noch vermeden (Cass. 9 oktober 1986, RW 1987-88, 778; zie ook met de aldaar aangehaalde rechtspraak: J. BAERT en G. DEBERSAQUES, Raad van State, Afdeling Administratie (2. Ontvankelijkheid) in Administratieve Rechtsbibliotheek, Brugge, die Keure, 1996, nrs. 502-506). De verzoekende partij voert ter terechtzitting geen tegenbewijs aan waaruit overmacht zou kunnen blijken maar beperkt zich tot het betwijfelen van de geldigheid van de kennisgeving op 18 maart 2013. Hierboven is reeds gebleken dat de kennisgeving wel degelijk heeft plaatsgevonden op 18 maart 2013.

Overeenkomstig artikel 39/57, § 2, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet was de laatste nuttige dag voor het indienen van een beroep tegen de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ongegrond wordt verklaard en tegen het bevel om het grondgebied te verlaten, woensdag 17 april 2013. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) stelt vast dat de verzoekende partij op 2 juli 2013 een beroep tot nietigverklaring heeft ingediend, i.e. buiten de in artikel 39/57, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet bepaalde termijn. Het beroep is aldus onontvankelijk *ratione temporis*.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien maart tweeduizend zestien door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET